

I det følgende utdraget forteller Lasse om den gjennomgripende opplevelsen i stallen høsten 1985 – det som ble det indre orienteringspunktet for resten av livet.

Denne kvelden gikk jeg i stallen for å fôre hestene. Straks de hadde fått høyet sitt, falt det en stor ro over det hele. Bare hestenes gumling hørtes. Jeg falt også inn i denne roen. Men selv om det var ro i følelsene mine, bygde det seg opp en stor dramatikk i tankene. Jeg så for meg hvordan den ene støttet seg på hva andre sa, til det ble en sannhet for dem. Løgnens makt synes å være uovervinnelig!

Akkurat idet denne tanken grep fatt i følelsene mine og ble til fortvilelse, åpnet sinnet seg opp til et slags syn.

Jeg «så» inn i verdens grunnvoll, og jeg så at denne grunnvollen er den levende sannheten. Hva jeg enn tenkte på, var ikke bare tanken til stede, men alle tanker som denne tanken hadde en forbindelse til, var der samtidig. Alt sant som kunne sies om et spørsmål, var der på samme tid. Alt var levende, alt var liv! Jeg så at de som hevder at alt er relativt, og at det ikke finnes absolutte sannheter, på en måte har rett. Alt er relatert. Men jeg så også at sannheten er absolutt og ufravikelig. Og jeg så at sannheten er til stede for ethvert menneske, og at ingen løgn kan fordrive sannheten. Alt ville komme for en dag! Dette sto for meg med innlysende klarhet, og jeg ble fylt av glede. Og jeg følte: Så godt det er at det er slik!

Så skiftet fokuset over til historien. Flere av navnene jeg hadde lært om på skolen sto fram for meg. Mennesker som hadde stått opp for sannheten

og ikke sviktet den. Da ble jeg grepet av en stor visshet. Alle de som ikke er nevnt i den skrevne historien, som hadde kjærlighet til sannheten, og ikke sviktet den til tross for store prøvelser, var så mange, mange ganger flere. Jeg så at hvis det ikke var for dem, ville verden ha gått til grunne. Dypt grepet av denne tanken og i kjærlighet til disse menneskenes innsats, vendte jeg tilbake til den vanlige bevisstheten.

Sakte gikk jeg over tunet, tilbake til hovedbygningen. Jeg kjente på en stor glede, men også en viss uvilje mot igjen å tre inn i det ytre livet. Men da jeg trådte inn i stua, hvor de andre satt og pratet og syslet med forskjellige ting, strømmet det imot meg fred og varme fra fellesskapet. Da var det godt å sette seg stille ned og lenge kjenne på dette.

Noen måneder senere kom ungdommenes foreldre på besøk og skulle være en uke sammen med dem, mens hele voksengruppen reiste bort. Dette gikk over all forventning bra. Ungdommene organiserte arbeidet i huset og på gården. Dyrene fikk sitt stell. Ungdommene innkalte til samlinger og hadde mange gode samtaler med foreldrene, både sine egne og de andres. Da vi kom tilbake, var det en «vekkelsesstemning» i huset. Etter at ungdommene hadde lagt seg, hadde noen av oss voksne en prat på kjøkkenet. En av foreldrene, en pinsevenn, sa til meg: «Du tror på Jesus du, Lasse!» «Nei», svarte jeg. «Ja, men», fortsatte hun, «det virker som du gjør det. Tror du på Gud?» «Nei», svarte jeg igjen. Jeg synes det var rart at et troende menneske kunne forbinde den gode stemningen i huset med navnet Jesus. Men jeg hadde en sterk fornemmelse av at kraften i det gode som virket blant oss, kom fra noe som var større enn oss selv. Denne samtalen rørte ved noe i meg, men jeg klarte ikke å sette ord på hva det var.

To år senere hadde jeg en oppvåkning. Jeg leste et foredrag av Rudolf Steiner hvor det sto: *Kristus er en realitet*. Denne setningen grep tak i meg. Jeg så at Jesus Kristus er ikke bare en som har levd for to tusen år siden, og som mennesker tror på. Han er en realitet, han er virkelig levende til stede for oss. Det var jo dette jeg hadde opplevd den gangen i stallen! Han er den levende sannheten!